

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Ladislava Hejtmánka a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **V. H.**, zast. Mgr. Petrem Vlachem, advokátem se sídlem v Plzni, Františkánská 7, proti žalovanému: **Ředitel Policie České republiky, Správa Západočeského kraje**, se sídlem v Plzni, Nádražní 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2005, č. j. 58 Ca 52/2004 - 39,

t a k t o :

I. Kasační stížnost s e z a m í t á .

II. Žalovanému s e náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti n e p ř i z n á v á .

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále také jen „stěžovatel“) napadl shora uvedený pravomocný rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2004, č. 512/2004, a bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Ve správním řízení byl žalobce pravomocně propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“).

Stěžovatel napadl rozsudek v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Důvod kasační stížnosti vymezil podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť podle jeho názoru měl krajský soud zrušit napadené správní rozhodnutí, které je nepřezkoumatelné, a podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť stěžovatel považuje odůvodnění napadeného rozsudku za nedostatečné.

Stěžovatel konkrétně uvedl, že porušil dvě povinnosti – zákaz požívání alkoholických nápojů v době výkonu služby a nesplnění pokynu nadřízeného předložit spis. Služební funkcionář v prvoinstančním rozhodnutí pouze konstatoval porušení obou povinností, aniž by specifikoval stupeň závažnosti jednotlivých porušení. Podle názoru stěžovatele nelze odstranit vadu rozhodnutí spočívající v jeho nedostatečném odůvodnění dodatečným odůvodněním. Stěžovatel rovněž neměl možnost se seznámit s listinou služebního funkcionáře ze dne 23. 4. 2004. Některé důvody, které služební funkcionář v této listině uvedl, jsou pouhými spekulacemi. Žalovaný toto stanovisko prvoinstančního služebního funkcionáře využil, neboť v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí jím argumentuje a na něj odkazuje. Proto má taková listina povahu důkazu, a pokud s ním nebyl stěžovatel před vydáním rozhodnutí seznámen, pak bylo zkráceno jeho právo na spravedlivý proces. Podle názoru stěžovatele krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nerozebral, jak služební funkcionář odůvodnil stupeň závažnosti porušení služební povinnosti, neboť podle jeho názoru se jedná o odůvodnění skutkových zjištění a nikoliv o zdůvodnění právní. Stěžovatel dále nesouhlasil se závěrem krajského soudu v tom, že služební funkcionáři postupovali v rámci tzv. správního uvážení. Prvoinstanční služební funkcionář v tomto směru neučinil úvahu žádnou, žalovaný pak jen citoval obsah listiny, o kterou bylo doplněno odvolací řízení. Krajský soud se pak nevypořádal ani s námitkou stěžovatele o nepřípustnosti doplnění odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního služebního funkcionáře. Proto se podle názoru stěžovatele jedná o nepřezkoumatelný rozsudek.

Stěžovatel poukázal na skutečnost, že uvážení služebního funkcionáře o stupni závažnosti porušení služebních povinností policistou musí být řádně zdůvodněno, přičemž v této souvislosti poukázal na jiné rozsudky krajského soudu i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 2 Afs 47/2004 - 83. K prokázání této skutečnosti navrhl stěžovatel vyžádání jím zmíněných rozsudků krajského soudu. Stěžovatel dále uvedl, že se bezprostředně po události dlouhodobě léčil na psychiatrii z deprese a závislosti na alkoholu. Závislost na alkoholu podle jeho názoru není protiprávním činem, ale nemocí, a proto stav, do něhož se přivedl, mohl být projevem nemoci, což mohlo podle jeho názoru ovlivnit míru jeho zavinění.

Stěžovatel dále uvedl, že správní řízení trpělo závažnými vadami, pro něž mělo být napadené správní rozhodnutí zrušeno. Úkon, kterým se zahajuje správní řízení, musí podle jeho názoru vydat služební funkcionář, který je oprávněn o věci rozhodnout, což se v daném případě nestalo, a ze spisu není patrné, že by tato pravomoc byla přenesena na jiný subjekt. Závěr krajského soudu, že velitel správy má personální kompetence ke zpracování podkladu a návrhu na propuštění policisty ze služebního poměru, nevyplývá z žádného důkazu, a takový návrh učiněný v rámci vnitřní struktury policie není zahájením příslušného správního řízení vůči policistovi.

Stěžovatel dále uvedl, že většina důkazů byla opatřena mimo správní řízení, zejména namísto výslechu svědků byly použity protokoly o podání vysvětlení. Takové protokoly jsou podle názoru stěžovatele pouze podklady pro rozhodnutí služebního funkcionáře, zda zahájit příslušné správní řízení, v takovém správním řízení však musí být provedeno dokazování procesně korektním způsobem. Skutečnosti zjišťované tímto způsobem mají být provedeny výslechem těchto osob za přítomnosti stěžovatele, který jim může klást otázky. Pokud služební funkcionář vychází pouze z protokolů o vysvětlení, upírá tím stěžovateli právo na spravedlivý proces. Stěžovatel se sice proti těmto protokolům v příslušném řízení nebránil, tato skutečnost však nemůže zhojit argumenty, že při dokazování bylo postupováno nekorektním způsobem. Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že protokol o vyšetření

na zjištění ovlivnění alkoholem má vážné formální vady, které jej vylučují z použití jako důkazu v příslušném řízení.

Stěžovatel dále napadl závěr krajského soudu v tom, že měl způsobilost se účastnit řízení a hájit se v něm. Služební funkcionář vyslyšel stěžovatele dne 13. 2. 2004, po jeho hospitalizaci v psychiatrické léčebně v D. V protokolu o výsledku je výslovně uvedeno prohlášení stěžovatele, že je schopen se koncentrovat a odpovídat na otázky, přičemž takové uvedení není běžné. Služební funkcionáři věděli o tom, že stěžovatel se léčí na psychiatrii, a proto si měli opatřit od odborníka zprávu o jeho schopnosti účastnit se správního řízení. Taková zpráva pak mohla sloužit i jako důkaz k prokázání míry zavinění stěžovatele i k posouzení, zda se jednalo o zaviněné porušení služební povinnosti nebo o projev duševní nemoci. Stěžovatel nepovažuje závěr krajského soudu o tom, že toto své tvrzení nedoložil žádným důkazem, za správný, neboť v tomto správním řízení by to měl být správní orgán, který vyhledává příslušné důkazy a měl by si tedy sám takovou zprávu opatřit.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stížní důvody jsou v podstatě shodné s žalobními body, s nimiž se vypořádal již krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku. Kasační stížnost navrhl zamítnout jako nedůvodnou.

Napadeným rozsudkem byla žaloba proti správnímu rozhodnutí zamítnuta a bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2005, č. j. 58 Ca 52/2004 - 39). V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud mj. uvedl, že žalobce byl dne 23. 2. 2004 seznámen s návrhem na personální řešení, který zpracoval služební funkcionář – velitel služby kriminální policie a vyšetřování, který k takovému postupu měl personální kompetence. Tímto úkonem bylo zahájeno řízení ve věci služebního poměru žalobce, přičemž žalobce se k tomuto návrhu vyjádřil nesouhlasně. Krajský soud dále v odůvodnění rozsudku uvedl, že žalobce uplatnil své tvrzení ohledně nezpůsobilosti účastnit se řízení v souvislosti s jeho duševním onemocněním až v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. Dne 30. 1. 2004 nic takového nesdělil, v přípise ze dne 4. 2. 2004 uvedl, že jej činí s plným vědomím, ve vyjádření z 13. 2. 2004 uvedl, že se cítí zdravotně v pořádku a je schopen se koncentrovat a vypovídat. O svém psychickém stavu žalobce nepředložil žádnou lékařskou zprávu, jednalo se o pouhé jeho tvrzení, které uplatnil až v odvolání, správní orgán prvního stupně se jím tak ani nemohl zabývat, žalovaný pak kromě tohoto tvrzení žádný doplňující důkaz neměl.

Krajský soud dále v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že ačkoliv podklady pro rozhodnutí byly opatřeny před zahájením správního řízení, měl žalobce možnost se k nim vyjádřit, což není nijak v rozporu se služebním zákonem. Protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem sice obsahuje formální vady (absence údaje a podpisu toho, kdo o vyšetření požádal, rozpor v uvedení hodin), tyto vady však nezpůsobují jeho nezákonnost a nemožnost použít jej jako podklad pro lékařské odborné vyjádření, neboť se netýkají samotného lékařského vyšetření. Ohledně možnosti použití protokolů o podání vysvětlení v daném správním řízení krajský soud v odůvodnění uvedl s odkazem na ust. § 130 odst. 2 služebního zákona, že důkazem může být vše, co může přispět ke zjištění skutečného stavu věci. Této definici důkazu tyto listiny odpovídají, proto mohly být v řízení využity. Žalobce byl s nimi seznámen, přičemž byl oprávněn navrhopvat na podporu svých tvrzení důkazy, to však neučinil.

V další části odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud uvedl, že rozhodnutí o propuštění policisty ze služebního poměru podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) služebního

zákonu, je vydáváno na základě zákonem povoleného správního uvážení. Pojem „zvlášť závažným způsobem“ je neurčitým právním pojmem, při jehož interpretaci se uvážení správního orgánu zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení. V dané věci správní orgány dospěly k závěru, že žalobce svým jednáním nerespektoval zákaz požívání alkoholických nápojů obsažený v čl. 3 odst. 1 písm. b) nařízení ministra vnitra č. 36/1999 a tím porušil zvlášť závažným způsobem služební povinnost danou mu ust. § 28 odst. 1 písm. a), b) služebního zákona. Správní orgány vycházely z toho, že žalobce dne 30. 1. 2004 požil alkohol v takovém množství, že toho dne bylo zjištěno v jeho krvi 3,35 g/kg alkoholu, a že téhož dne nesplnil pokyn bezprostředně nadřízeného služebního funkcionáře předložit ukončený vyšetřovací spis. Správní orgány dospěly k závěru, že se žalobce nacházel ve stavu těžkého alkoholického opojení, do kterého se musel přivést v době výkonu služby a v souvislosti s tím nesplnil pokyn služebního funkcionáře. Krajský soud tak dospěl k závěru, že zákonná podmínka podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona byla v tomto případě splněna, přičemž úvaha žalovaného o tom, že vzhledem k zvlášť závažnému porušení služební povinnosti žalobcem předmětným jednáním, které je v příkrém rozporu s povinnostmi, morálkou a etikou chování policisty, je dán důvod k jeho propuštění.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), když neshledal skutečnosti, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (ust. § 109 odst. 3 s. ř. s.), důvodnost podané kasační stížnosti posoudil takto.

Stěžovatel nejprve v kasační stížnosti napadl závěr krajského soudu, že správní orgány rozhodovaly v mezích správního uvážení. Podle názoru stěžovatele není možné doplňovat odůvodnění správního rozhodnutí v prvním stupni odůvodněním odvolacího rozhodnutí, přičemž se podle názoru stěžovatele krajský soud touto skutečností nezabýval. Tento stížní bod není důvodný, neboť krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že byla naplněna podmínka ust. § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona, přičemž žalovaný se s názorem správního orgánu prvního stupně ztotožnil. Krajský soud se tedy touto otázkou zabýval. Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že doplnění hodnotících argumentů v odůvodnění odvolacího správního rozhodnutí není nijak nepřipustné a vyplývá již ze samé podstaty věci – rozhodnutím o odvolání odvolací správní orgán musí reagovat na odvolací námitky účastníka řízení. Krajský soud se pak konkrétně s žalobní námitkou týkající se právního posouzení skutkového jednání vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku (str. 17 a 18), přičemž Nejvyšší správní soud na takové zhodnocení může pouze odkázat. Krajský soud v odůvodnění rozsudku nezdůvodňoval pouze skutková zjištění, jak uváděl stěžovatel v kasační stížnosti, ale zkoumal i právní hodnocení [stěžovatel se v době výkonu služby nacházel v těžkém alkoholickém opojení, do něhož se musel dostat v průběhu služby a v souvislosti s tím nesplnil úkol, který mu byl zadán nadřízeným služebním funkcionářem, v čemž správní orgány spatřovaly porušení služební povinnosti zvlášť závažným způsobem – ust. § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona]. Toto právní hodnocení krajský soud z pohledu žalobních námitek stěžovatele posoudil a kasační námitka je tak v tomto směru nedůvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvedl, že krajský soud se nevypořádal s jeho žalobní námitkou, že neměl v průběhu správního řízení možnost vyjádřit se k listině služebního funkcionáře ze dne 23. 4. 2004, kterou považuje za důkaz. Tato námitka není důvodná, neboť krajský soud tuto listinu hodnotil a konkrétně se vyjádřil i k povaze této listiny (srov. str. 18 odůvodnění napadeného rozsudku). Krajský soud uvedl, že v napadeném správním rozhodnutí žalovaný uvedl znění této listiny, jež má povahu

stanoviska, které jinými slovy vyjadřuje a shrnuje důvody uvedené již v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Je tedy patrné, že krajský soud takovou listinu za důkaz nepovažoval, neboť se jedná o jinými slovy uvedené hodnocení, které je již obsahem odůvodnění správního rozhodnutí vydaného v prvním stupni. Nejvyšší správní soud se za takto hodnocené situace ztotožňuje s názorem krajského soudu, že taková listina není důkazem (když za důkaz je nutné chápat prvotní listinu, z níž správní orgán přímo čerpá skutková zjištění nutná pro příslušné právní posouzení), ale pouze hodnotícím shrnutím, které pouze opisuje již uvedené rozhodovací důvody. Za takového stavu se tedy o důkaz nejedná, neboť z něj neplynou žádná skutková zjištění. Vzhledem k takové povaze tohoto vyjádření služebního funkcionáře pak stěžovatel nemohl být nijak postižen na svém procesním právu, neboť s rozhodovacími důvody byl seznámen z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, do příslušného spisu pak mohl kdykoliv nahlédnout (srov. ust. § 128 odst. 2 služebního zákona, které vymezuje práva a povinnosti účastníků řízení).

V další části kasační stížnosti stěžovatel namítal, že uvážení služebního funkcionáře o stupni závažnosti porušení služebních povinností musí být řádně zdůvodněno. V takto obecné rovině Nejvyšší správní soud se stěžovatelem souhlasí, a proto neshledal důvod k opatření označených rozsudků krajského soudu, jak navrhoval stěžovatel v kasační stížnosti, neboť tento právní názor je judikatorně ustálený (Nejvyšší správní soud odkazuje např. na publikované rozhodnutí č. 896/2006 Sb. NSS). Podle názoru stěžovatele krajský soud odůvodnil svůj závěr v této věci odlišně od této judikatury. Krajský soud se v odůvodnění touto žalobní námitkou zabýval a dospěl k závěru, že pojem „zvlášť závažným způsobem“ je neurčitý právní pojem, při jehož interpretaci se uvážení správního orgánu zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení. V dané věci správní orgány dospěly k závěru, že podmínka propuštění stěžovatele byla splněna (žalobce nerespektoval zákaz požívání alkoholických nápojů po dobu výkonu služby, tím se dostal do těžkého alkoholického opojení a v souvislosti s tím nesplnil úkol zadaný mu služebním funkcionářem). Jak je tedy patrné z odůvodnění napadeného rozsudku, krajský soud se posouzením této žalobní námítky konkrétně zabýval, zhodnotil ji, přičemž při této úvaze vycházel ze shora zmíněné judikatury správních soudů. Kasační námitka, že by se od této judikatury měl odchýlit, tak není důvodná, přičemž je nutné zejména uvést, že toto tvrzení stěžovatele je vedeno pouze v obecné rovině, a proto se k němu nelze podrobněji vyjádřit.

Stěžovatel v kasační stížnosti uváděl, že závislost na alkoholu, z níž se léčil na psychiatrii, je projevem nemoci, což mohlo ovlivnit míru jeho zavinění. Nejvyšší správní soud pouze může uvést, že k této žalobní námitce se konkrétně vyjádřil krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku tak, že toto tvrzení žalobce uplatnil až v odvolání a dne 30. 1. 2004 (v den jednání, za něž byl propuštěn ze služebního poměru) nic takového služebním funkcionářům nesdělil, naopak sám v přípise ze dne 4. 2. 2004 uvedl, že je zdravotně v pořádku, přičemž o svém psychickém stavu nedoložil žádnou lékařskou zprávu. S takovým názorem Nejvyšší správní soud souhlasí. Pokud stěžovatel trpěl již takovým stupněm závislosti na alkoholu, že nebyl schopen vyvarovat se nedovoleného požívání alkoholu při výkonu služby, měl takovou skutečnost včas sdělit služebnímu funkcionáři. Tento stav těžké závislosti na alkoholu nenastane náhle, ale je následkem delšího časového období a pravidelného požívání alkoholu ve větším množství. Pokud tedy stěžovatel byl již v takovém stadiu, že nebyl schopen ovládnout své jednání, muselo se jednat o skutečnost, s níž musel být konfrontován po delší dobu a kterou měl včas sdělit služebnímu funkcionáři. Tím, že tak neučinil, nemůže se nyní dovolávat toho, že služební funkcionář k takové skutečnosti nepřihlížel, když o ní nebyl informován. Nejvyšší správní soud pouze stejně jako krajský soud upozorňuje na nařízení ministra vnitra č. 36/1999 o zákazu

požívání alkoholických nápojů (tento zákaz je mimoto naprosto běžným opatřením v téměř každém služebním či zaměstnaneckém poměru, neboť stěží může zaměstnanec plnit pracovní úkoly ve stavu alkoholového opojení fáze těžké opilosti). Stěžovatel, pokud tedy v době svého jednání již takovým stavem závislosti na alkoholu trpěl, měl tuto skutečnost ohlásit služebnímu funkcionáři. Všechny okolnosti, které jsou uvedeny shora a z nichž vycházel krajský soud (tvrzení stěžovatele v průběhu správního řízení, uplatnění této námitky až v odvolání, časová posloupnost těchto úkonů) pak zdůvodňují právní závěr krajského soudu, že stěžovatel k tomuto svému tvrzení nepředložil žádný důkaz (např. lékařskou zprávu) a že se tak jedná jen o jeho tvrzení.

Stěžovatel dále napadl formu zahájení příslušného správního řízení, neboť tvrdil, že úkon, jímž bylo toto správní řízení zahájeno, měl vydat příslušný služební funkcionář, který je oprávněn o věci rozhodnout. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že příslušné řízení bylo zahájeno dne 23. 2. 2004, kdy byl služebním funkcionářem zpracován návrh na personální řešení a žalobce byl v tento den s tímto úkonem i všemi podklady pro rozhodnutí seznámen. Nejvyšší správní soud s takovým právním posouzením věci souhlasí. Je sice pravda, jak uvádí stěžovatel, že návrh na personální řešení ze dne 23. 2. 2004 zpracoval nadřízený stěžovatele a adresoval ji služebnímu funkcionáři, podle názoru Nejvyššího správního soudu však stěžovatel tím, že s takovým návrhem byl seznámen, přičemž v tomto návrhu je velmi podrobně rozvedeno skutkové zjištění, a v němž nadřízený stěžovatele přímo navrhuje propuštění stěžovatele ze služebního poměru podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona, splňuje podmínky pro dostatečnou informaci pro stěžovatele, že s ním je takové řízení vedeno a že bylo zahájeno. V tomto návrhu je přímo uvedeno, že stěžovatel porušil své povinnosti zvláště závažným způsobem a je konkrétně skutkově zdůvodněno, v čem je takové porušení povinnosti spatřováno. Lze tak uzavřít, že v daném případě forma úkonu je určitou vadou řízení (neboť tento úkon nebyl přímo směřován stěžovateli a nebyl vypracován služebním funkcionářem, který mohl ve věci rozhodnout), tuto vadu řízení však Nejvyšší správní soud, stejně jako soud krajský, nepovažuje za tak zásadní, aby mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci. Obsahově totiž byl stěžovatel velmi podrobně seznámen se všemi skutečnostmi, v nichž bylo spatřováno porušení služebních povinností zvláště závažným způsobem, přičemž z jeho vyjádření ze dne 23. 2. 2004, kdy byl s tímto návrhem seznámen („nesouhlasím s návrhem ve smyslu ust. § 106/1 písm. d) zákona č. 186/92 Sb. Seznámil jsem se s listy č. 1 – 48 uvedeného spisu. Seznámil jsem se i s návrhem velitele S.“) je naprosto nepochybné, že stěžovatel byl se zahájením řízení obeznámen. Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel tento stížní bod (stejně jako žalobní bod) uvádí pouze v obecné rovině a nijak netvrdí, v jakém konkrétním právu byl takovým postupem postižen (když navíc z obsahu správního spisu plyne, že stěžovatel se v průběhu řízení k němu vyjadřoval a nikdo mu nebránil ve výkonu jeho práv účastníka řízení). Za takové situace je tak závěr o tom, že tato vada řízení neměla natolik závažný vliv na samotné rozhodnutí, aby způsobila jeho nezákonnost, plně namístě.

Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasí s tím, že většina důkazů, z nichž správní orgány vycházely ve svém rozhodování, byly opatřeny mimo řízení. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku odkázal na ust. § 130 odst. 1 služebního zákona a uvedl, že ke všem důkazům se mohl žalobce vyjádřit, neboť s nimi byl seznámen. V této konkrétní věci Nejvyšší správní soud s takovým posouzením souhlasí.

Ačkoliv i v řízení ve věcech služebního poměru je nutné především trvat na zajištění prvotních důkazů a jejich procesně korektním provedením (tedy pokud je nějaká skutečnost zjištělná výsledkem svědka, má být takový svědek procesně korektně vyslechnut),

daný obecný požadavek nelze použít na všechny případy. V dané věci těžiště skutkového zjištění a dokazování netkví ve skutkových zjištěních pramenících z výsledků daných osob, ale především z listinných důkazů, z vyjádření lékaře a nadřízeného stěžovatele. Podstatnými skutečnostmi je tak zejména vyšetření stěžovatele ke zjištění, zda je ovlivněn alkoholem a zpráva lékaře ke skutečnostem pramenícím z odběru krve. Ačkoliv z obsahu správního spisu je patrné, že v dané věci služební funkcionář vyslýchal další osoby v rámci podání vysvětlení a vycházel z úředního záznamu ze dne 30. 1. 2004, tyto důkazy nejsou pro skutkové zjištění klíčové. Podstatné je zjištění, že stěžovatel se dne 30. 1. 2004 při výkonu služby přivedl do stavu těžkého alkoholického opojení a nesplnil povinnost předložit vyšetřovací spis. Toto zjištění bylo právně hodnoceno jako porušení povinnosti zvlášť závažným způsobem podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona, a k tomuto zjištění vycházel služební funkcionář z již shora uvedených listinných důkazů. Pokud stěžovatel poukazoval na vady lékařské zprávy o jeho vyšetření při ovlivnění alkoholem, pak Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že tyto vady jsou pouze formální a na obsahové stránce zjištění (stupni opilosti stěžovatele) nemají žádný vliv.

Lze tak uzavřít, že v této konkrétní věci skutková zjištění služebních funkcionářů, která byla následně právně hodnocena, pramení zejména z listinných podkladů (důkazů), a proto vady řízení, které by mohly spočívat v provedení svědeckých výpovědí jiným způsobem, nejsou samy o sobě takovými vadami, které by mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Z tohoto důvodu ani tato kasační námitka není důvodná.

V poslední kasační námitce stěžovatel opětovně (stejně jako v žalobě) namítal svou nezpůsobilost účastnit se řízení pro svou závislost na alkoholu a hospitalizaci v psychiatrické léčebně. Stěžovatel nesouhlasil s posouzením krajského soudu, který odvozoval jeho schopnost od prohlášení stěžovatele před započítím výsledku, i s tím, že si služební funkcionáři měli opatřit lékařské zprávy o schopnosti stěžovatele účastnit se řízení. Nejvyšší správní soud nepovažuje tento stížní bod za důvodný a ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že v průběhu příslušného správního řízení se sám stěžovatel výslovně vyjadřoval tak, že je schopen se řízení účastnit a činit výpovědi, sám aktivně se řízení účastnil a ke svému tvrzení nedoložil žádnou lékařskou zprávu. Rovněž je nutné souhlasit s krajským soudem, který nevěrohodnost takového tvrzení stěžovatele spatřoval i v tom, že poprvé tuto skutečnost stěžovatel uplatnil až v odvolání ve správním řízení. Lze tedy uzavřít, že v době, kdy služební funkcionář vydal prvostupňové správní rozhodnutí, nemohl mít pochyby o schopnosti stěžovatele se řízení účastnit, neboť sám i stěžovatel prohlašoval, že je účasti na řízení schopen. Nebyl tak v daném případě žádný důvod, aby služební funkcionář vyžadoval zvláštní odbornou zprávu o zdravotním stavu stěžovatele. Pokud stěžovatel toto tvrzení uplatnil až v odvolání a nijak jej nepodpořil žádným konkrétním důkazem, pak i žalovaný zcela důvodně vycházel z dosavadního průběhu správního řízení a zejména procesní aktivity stěžovatele v tomto řízení, a vycházel z plné způsobilosti stěžovatele. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a ani tento stížní bod neshledal důvodným.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.), přičemž tak učinil bez jednání, neboť to neshledal důvodu nařizovat (ust. § 109 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., kdy by k jejich náhradě měl právo ve věci úspěšný žalovaný, tomu však tyto náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu